

Thea Stilton

SYBIL

Vertaling: Manon Smits en Pieter van der Drift

Baeckens
Stilton

Geronimo Stilton en Tea Stilton zijn wereldwijd beschermde merknamen. Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot de familie Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA. Alle rechten voorbehouden. De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd. Gebaseerd op het originele idee van Elisabetta Dami.

Tekst: Thea Stilton

Redactie Italiaanse versie: Chiara Richelmi / Atlantyca S.P.A., Silvia Gilardi

Redactionele coördinatie door Maria Ballarotti

Bewerken door Viviana Donella

Art director: Iacopo Bruno

Omslag: Gianluca Rolli

Grafisch ontwerp: Giovanna Ferraris / *theWorldofDOT*

Illustraties Prinsessen van de Dageraad: Carla Debernardi

Illustraties binnenwerk: Carla Debernardi

Artistieke coördinatie: Andrea Alba Benelle

Graphics: Daria Colombo en Michela Battaglin

Vertaling: Manon Smits en Pieter van der Drift

© Internationale rechten Atlantyca SpA, Via Leopardi 8, 20123 Milaan, Italië

www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyca.it

© 2021 voor de Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books nv

Ontvoeringsplein 1, 2800 Mechelen, België

ISBN 978 90 5924 966 0

NUR 283/284

D/2021/6186/61

Thema: YFH

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.com.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PRINSESSEN VAN DE DAGERAAD

DE ZES ERFGENAMEN VAN DE LEGENDARISCHE
PRINSESSEN VAN FANTASIA ZIJN EINDELIJK HERENIGD:
ZIJ ZIJN DE PRINSESSEN VAN DE DAGERAAD!

~ Elin ~

Ze is de prinses van Zeventorenstad en de enige afstammeling van Nives, de IJsprinses.

~ Nemis ~

Deze Zeezwerfster woont al haar hele leven in Schepenstad en had er geen idee van dat ze de erfgename is van Kalea, de Koraalprinses.

~ Amber ~

Voordat ze ontdekte dat ze de erfgename is van Diamante, de Schaduwprinses, was Amber oesterverkoopster in Zeventorenstad.

~sybil~

De enige Prinses van de Dageraad die wist dat ze van een van de Prinsessen van Fantasia afstamde is Sybil. Zij is een nazaat van Samah, de Woestijnprinses, en woont met haar ouders in Windroos.

~Hakemi~

Deze prinses woont in het afgelegen dorpje Boskloof en heeft nooit geweten dat ze de erfgename is van Yara, de Woudprinses.

~Kayla~

Tot ieders grote verrassing blijkt Hakemi een tweelingzus te hebben: Kayla. Er zijn dus twee erfgenamen van het Rijk van het Woud! Ze zijn bij de geboorte van elkaar gescheiden en wisten niet van elkaars bestaan.

*Vastberaden om de totale macht te veroveren
heeft de Duistere Heer de Vijf Zegels
van de prinsessen afgepakt
en is hij door de Porta Obscura gesprongen.
Argyria, de Beschermster van het Grote Rijk,
aarzelde geen moment en is achter hem aan gedoken.
De Prinsessen van de Dageraad bleven
helemaal alleen achter in de Zwarte Toren,
tastend in het duister.
Alleen Elias, de jongeman die deel uitmaakt
van de Geheime Wacht van de Academie van Zonnestad,
is er nog om de zes vriendinnen te helpen.
Alle hoop is gericht op het Hart van het Grote Rijk,
een even kostbare als mysterieuze steen,
die nodig zal zijn om de Kroon van Licht te onthullen
onder de Grote Boom van Arcadia
op de ochtend dat de zomer begint ...*

In het Trappenlabyrint

Argyria was zonder aarzeling de Porta Obscura in gesprongen, achter Ivarr aan. Maar toen deze Duistere Poort zich achter haar sloot, werd ze in een overweldigende draaikolk meegesleurd en hoorde ze de huiveringwekkende lach van de Duistere Heer om zich heen schallen, als de huilende wind.

De Beschermster van het Grote Rijk werd door deze overrompelende kracht steeds verder naar beneden gezogen.

Ze bleef maar rondtollen in een duister niemandsland vol felle bliksemflitsen en oorverdovend gedonder.

Daarom deed ze haar ogen dicht en wachtte tot ze de bodem van de draaikolk had bereikt.

Toen ze ze weer opendeed en haar ogen een beetje aan

In het Trappenlabyrint

het donker gewend waren, kroop Argyria voorzichtig overeind en keek om zich heen.

Ze bevond zich op een hoog balkon dat uitkeek over een hal met een wirwar van trappen en gangen en deuren die sprekend op elkaar leken.

De trappen, die glimmend zwart waren als vulkaan-glas, leken alle kanten op te gaan en nergens te stoppen.

Argyria bevond zich in een raar gebouw: er waren trappen die scheef liepen, trappen met treden aan beide kanten, trappen met deuren die naar verdiepingen leidden vanwaar weer andere trappen vertrokken die weer naar andere gangen leidden, en zo ging het duizelingwekkende schouwspel maar door.

De Beschermster keek even rond en daalde toen twee trappen af, daarna ging ze door een deur waarachter een trap omhoog ging en kwam ze uit bij een balkon vanwaar ze uitkeek op ... trappen.

Ze besloot de andere kant op te lopen. Na een paar trappen liep ze onder een hoge boog waarna ze uitkwam in een overdekte gang, gedragen door marmeren zuilen. Argyria liep de galerij helemaal af tot het einde, en stond toen ineens tot haar verrassing weer bij het beginpunt.

In het Trappenlabyrint

‘O nee’, zuchtte ze. Ze keek in het rond en zag de hoge boog die leek op die waar ze zojuist onderdoor was gelopen. Misschien was het hem wel, maar ze durfde het niet met zekerheid te zeggen.

Argyria wilde het niet opgeven en probeerde nog een andere weg, maar tevergeefs. Wat ze ook probeerde, steeds kwam ze terug op de plek waar ze was vertrokken.

Misschien dat ik een uitweg vind, als ik er van bovenaf op kijk? dacht ze.

De Beschermster toverde zichzelf om in een zilvergrijze valk, maar toen ze probeerde op te vliegen ... gebeurde er niets.

Argyria keek naar haar handen. Haar lange witte vingers waren wel veranderd in klauwen ... maar verder was de gedaantewisseling mislukt. En twee tellen later waren ook de klauwen verdwenen.

Ik was er al bang voor, dacht ze, mijn magie wordt hier belemmerd. De Porta Obscura heeft me naar een van de meest duistere en afgelegen plekken getransporteerd die er bestaan. En al die oneindige trappen zijn zo geplaatst dat iedereen zou verdwalen.

Een luide stem, die haar bekend in de oren klonk,

In het Trappenlabyrint

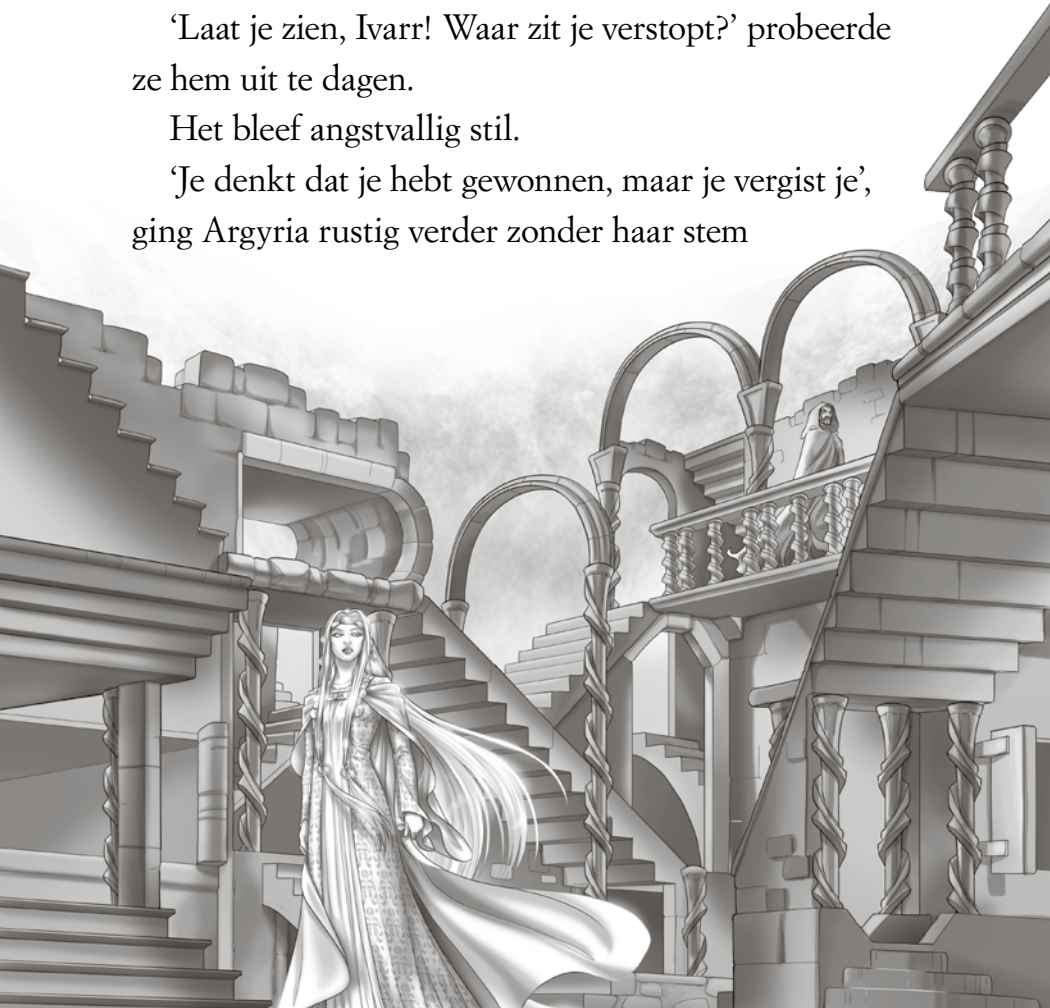
deed haar opschrikken: ‘Argyria, wat kijk je beteuterd. Bevalt de sfeer in mijn Trappenlabyrint je soms niet?’

Ivarrs schaterlach klonk nog onheilspellender door de vele echo’s in het labyrint. De Beschermster kon dan ook onmogelijk inschatten waar het geluid vandaan kwam; het leek van alle kanten te komen.

‘Laat je zien, Ivarr! Waar zit je verstopt?’ probeerde ze hem uit te dagen.

Het bleef angstvallig stil.

‘Je denkt dat je hebt gewonnen, maar je vergist je’, ging Argyria rustig verder zonder haar stem

In het Trappenlabyrint

te verheffen. ‘Je bent er nog niet.’

De Duistere Heer was erin geslaagd om de Vijf Zegels te stelen van de afstammelingen van de legendarische prinsessen. En hij was ervan overtuigd dat hij daarmee alles in handen had om de Kroon van Licht te kunnen onthullen. En als hij, de Duistere Heer, in plaats van de Prinsessen van de Dageraad, de Kroon zou bezitten, zou hij eindelijk de totale macht kunnen grijpen ...

Maar nadat de Porta Obscura zich achter Ivarr en Argyria gesloten had, was er in de Zwarte Toren nog een geheim onthuld. Een geheim dat geschreven stond op de perkamentrol die Argyria vlak daarvoor stiekem in Elias’ handen gestopt had en waar de Duistere Heer niets van afwist. Er stond in dat de Vijf Zegels geen enkele waarde hadden zonder het Hart van het Grote Rijk, de kostbare steen in het bezit van de erfgenamen.

‘Wie kan me nu nog tegenhouden dan? Jij?!’ lachte Ivarr vals. ‘Ik kan niet geloven dat je achter me aan bent gekomen. Dat je daar bent ingetrapt! Niemand komt levend uit het Trappenlabyrint als ik dat niet wil! Vrees niet, ik zal je leven sparen. Ik vind het te leuk dat je er getuige van zult zijn hoe ik de Kroon van Licht zal

In het Trappenlabyrint

onthullen en er mijn voordeel mee zal doen.’

Argyria gaf geen antwoord. Ze spitste haar oren, sloot haar ogen en concentreerde zich op het minste of geringste geluidje dat de positie van haar vijand toch zou kunnen verraden.

Het duurde even maar toen hoorde ze iets.

Een fluisterzacht geritsel een paar gangen rechts van haar. Ze sloop er geluidloos heen, en ineens zag ze hem aan het einde van de gang op een balkon staan.

Ivarr keek om en leek even verrast, één tel slechts, en toen verscheen opnieuw die gemene glimlach op zijn kille gezicht. ‘Geef het toch op, Argyria, het heeft geen zin. Je kunt niet van me winnen, niet hier.’

De Duistere Heer draaide zich om en liep op zijn gemak een donkere gang in.

De Beschermster trok zich niets aan van wat hij zei en bleef hem volgen, de lange gang in. Maar hoe sneller ze probeerde te lopen, hoe langzamer ze vooruit leek te komen. Op een gegeven moment stond ze zowat stil, als in een boze droom. Pas toen ze haar pas vertraagde, kwam ze weer vooruit en begreep ze hoe het werkte.

Ze hoorde Ivarrs stappen nu duidelijker, hij was niet heel ver weg. Terwijl ze zo langzaam mogelijk bleef

In het Trappenlabyrint

doorlopen, ving ze een glimp op van zijn roetkleurige cape. Nog een paar trage passen en dan zou de Beschermster haar vijand bij de kladden kunnen grijpen.

Ze dook rustig onder een boog door en ... plotseling stond ze in een ronde kamer zonder uitgang. Ivarr was verdwenen zonder een spoor achter te laten, alsof hij in rook was opgegaan.

De grote ronde kamer had een hoog gewelfd plafond. De ronde muur was helemaal zwart en er was geen enkele uitweg. Tot haar stomme verbazing hoorde ze ineens die boosaardige stem weer achter zich: 'Ik zei toch dat het geen zin had, Argyria. Je komt dit doolhof van trappen, poorten en doorgangen nooit meer uit. Niet als ik dat niet wil.'

De Beschermster draaide zich om en daar stond de Duistere Heer haar uitdagend aan te kijken.

Ze voelde de moed in haar schoenen zinken. Deze plek was te zeer in haar nadeel. Er was eigenlijk maar één ding dat ze kon doen, maar dan moest ze wel opschieten.

'Dit magische labyrint tast ieders magie aan, behalve die van mij en mijn trouwe volgelingen natuurlijk', zei Ivarr. 'Maar dat zal je wel duidelijk zijn geworden toen

In het Trappenlabrynt

je tevergeefs van gedaante probeerde te wisselen!’

Smullend van plezier keek Ivarr toe hoe ze op zijn woorden zou reageren, als een roofdier dat zijn prooi bestudeert net voordat het toeslaat.

Toch voelde de Beschermster haar toverkrachten nog steeds door haar aderen stromen. Verzwakt, dat wel, maar niet geheel verdwenen.

Ze sloot haar ogen en probeerde de woorden van de Duistere Heer uit haar hoofd te bannen. Daarna bundelde ze, in een uiterste poging, alle magische energie die ze nog in zich had.

Voordat Ivarr doorhad waar ze mee bezig was, schoot er een fonkelend licht door de kamer, als een pijl. De tovenaar werd geraakt en deinsde naar achter, met grote ogen van verbazing. ‘Maar ... wat is dit ...’

Bundels licht draaiden zich als zilveren slangen om zijn lichaam.

‘Ik heb met mijn laatste energie een kleef-aan-bezweering uitgesproken, Ivarr. Dat betekent dat je onverbrekkelijk aan mij bent gebonden’, sprak Argyria kalm. ‘Als ik hier nooit meer uitkom, dan geldt dat ook voor jou!’

Een plechtige eed

Ondertussen waren Elias en de erfgenamen van de legendarische Prinsessen van Fantasia op de bovenste verdieping van de Zwarte Toren druk bezig om alle toverboeken van Ivarr door te spitten. Want als ze de Vijf Zegels terug wilden veroveren, moesten ze hun aartsvijand met zijn eigen wapens bestrijden.

‘Heeft iemand al iets nuttigs gevonden?’ vroeg Sybil, terwijl ze het zoveelste dikke boekwerk uit de kast pakte. Ze blies het stof van de leren kaft en legde het op het bureau.

‘Nog niets, helaas’, antwoordde Elin, bladerend door de vergeelde pagina’s van een ander boek. ‘En jullie?’

Hakemi en Kayla schudden moedeloos hun hoofd.

‘Ik kan er geen touw aan vastknopen’, antwoordde

Een plechtige eed

Amber, die naar een tekst staarde met allemaal rare tekens. ‘Het lijkt wel een soort runenschrift.’

‘Het zijn mysterieuze magische teksten’, zei Elias zonder van het oude boekwerk op te kijken. ‘De meeste zijn geschreven in oude, vergeten talen. Het is een hele toer om ze te ontcijferen.’

‘Daar hebben we geen tijd voor’, onderbrak Nemis hem een beetje vinnig.

De erfgenamen keken elkaar zorgelijk aan. Ze hadden het laatste deel van de profetie gelezen, meteen nadat Ivarr en Argyria waren verdwenen. De Kroon van Licht zou tevoorschijn komen op de ochtend dat de zomer begint, maar alleen wanneer het Hart van het Grote Rijk in het midden van de zegels zou staan.

‘De zomer begint al over een week’, zei Hakemi ongerust. ‘We moeten haast maken anders redden we het nooit. En als we die zegels niet eerst terugveroveren, kunnen we helemaal niets beginnen!’

Kayla knikte en zei in alle ernst: ‘We moeten hem voor eens en voor altijd verslaan, die vreselijke Ivarr!’

Bij het vallen van zijn naam viel er een onheilspellende stilte.

De aanwezigheid van de boze tovenaars was tastbaar

Een plechtige eed

binnen die dikke ronde torenmuur. Ook al wisten ze dat hij er niet was, het voelde alsof de Duistere Heer met een grote grijns op zijn gezicht van boven zat mee te kijken, zich al verkneukelend bij de gedachte aan zijn naderende overwinning.

Sybil voelde de rillingen over haar rug lopen. Ze had een slecht voor gevoel.

‘Meiden, we laten het niet gebeuren!’ zei ze, niet heel erg zeker van zichzelf. ‘We laten ons niet uit elkaar drijven, toch?’

Elin stapte naar voren en legde een hand op haar schouder. ‘Natuurlijk niet. Ten eerste weet Ivarr niet hoe belangrijk het Hart van het Grote Rijk is. En ten tweede begrijpt hij niet waar onze kracht ligt: wij staan samen sterk!’

Amber sloot zich bij Elin aan. ‘Niets of niemand kan ons uit elkaar drijven. Twijfel je daar dan aan?’

Sybil bewoog heftig haar hoofd heen en weer, alsof ze dat vervelende gevoel van zich af probeerde te schudden. ‘Nee, nee! Ik twijfel niet aan jullie. Ik heb alle vertrouwen in deze missie. We gaan dit samen doen!’

‘Dat is je geraden! Want anders weet ik je te vinden!’

Een plechtige eed

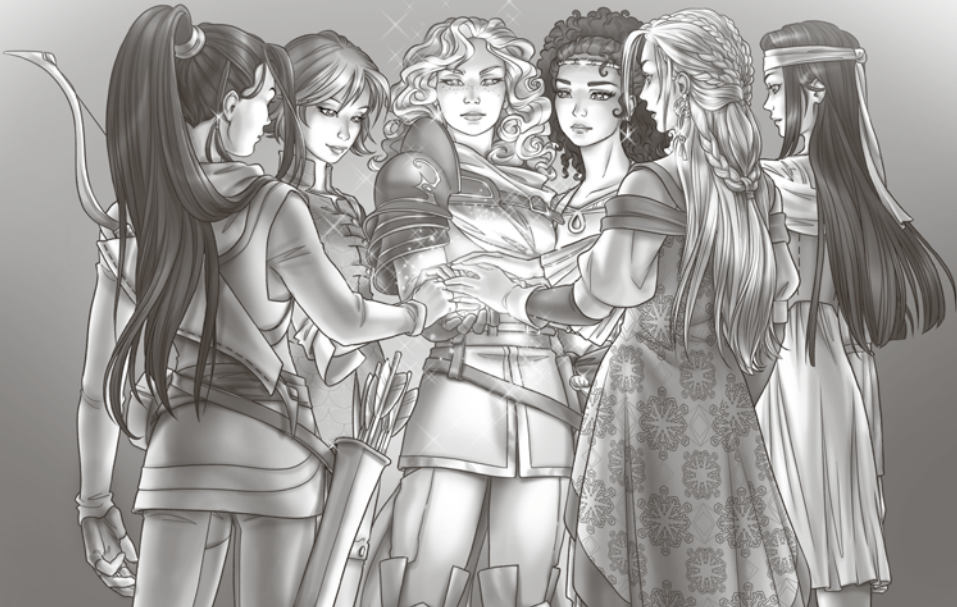
zei Nemis plagend. Toen keek ze ook de anderen een voor een aan en zei: ‘En dat geldt voor jullie allemaal!’

‘Soms word ik echt bang van je, Nemis’, zei Elias. ‘Laten we hopen dat je nooit boos op me wordt!’

Iedereen schoot in de lach en heel even waren alle problemen vergeten ... maar dat duurde niet lang.

Sybil schraapte haar keel. ‘Laten we een eed afleggen. Laten we elkaar in ieder geval beloven dat wat er ook gebeurt, we op de ochtend dat de zomer begint onder de Grote Boom van Arcadia bijeenkomen, zodat de Kroon van Licht tevoorschijn zal komen!’

Nemis stak haar hand naar voren in het midden van de kring en verklaarde plechtig: ‘Dat beloof ik!’

Een plechtige eed

Een voor een herhaalden de andere erfgenamen haar woorden.

Elias bekeek het van een afstandje. Aangemoedigd door hun saamhorigheid sprak ook hij een belofte uit: 'Ik zal mijn uiterste best doen en jullie nooit in de steek laten.'

Nemis haalde het Hart van het Grote Rijk tevorschijn en stak het in de lucht.

De toekomst was onzeker want de taak die hun wachtte was zwaar en gevaarlijk. Maar het rooskleurige licht van die kloppende steen gaf hun hoop en vertrouwen. Het was een warm hart in een kille, duistere wereld.